

Перше листя пливе по серпневій воді,
Непомітно відходить за обрії літо.
Ми з тобою, кохана, іще молоді,
І не треба всміхатися так сумовито.

По-осінньому синьо цвітуть небеса,
Мила погляду й серцю билиночка кожна.
І така навкруги невимовна краса, —
Не любити цю землю, їй-богу, не можна.

Глянь, які величаві гаї і сади,
Як врочисто біліють хати між садами.
А що кращі літа одійшли назавжди —
Все одно вони, мила, залишаться з нами.

Тож нехай собі листя пливе по воді,
Хай повільно відходить за обрії літо,
Ми з тобою, кохана, іще молоді,
І даремно всміхаєшся ти сумовито.